

som, jeg gentager, i Realiteten er ret bitter mod de Forslag, der fremkomme fra Regeringens Side, uden at man dog vil tillade sig det beskedne og rimelige Modtræk at fremføre, hvorledes det ærede Medlem selv styrede Sagerne, den Gang han sad ved Roret, og hvad det var for demokratiske Skalaer, han den Gang gennemførte. Jeg skal i øvrigt ikke vende tilbage til denne Indkomstskat, jeg har sagt tilstrækkelig derom i Formiddags, har ikke noget at tilføje, og det ærede Medlem kunde ikke afkræfte noget deraf. Men det ærede Medlem fremførte nogle Undskyldninger, hvoraf den vigtigste var den, at det var ikke hans Skala, det var Landstingets Skala. Nu vilde det interessere mig meget, hvis nu de Forventninger, det ærede Medlem har udtalt, blive opfyldte, og — jeg tror nu ikke, det gaar saaledes, men hvis det skulde gaa saaledes — dette Formue- og Indkomstskatteforslag kom tilbage fra Landstinget væsentlig forværret, endogsaa saaledes forværret, at det blev en lignende Skala som den, hans Lov indeholdt, om det ærede Medlem saa virkelig vil folde sine Hænder og sige: Det er Regeringen aldeles uskyldig i, det er ikke Regeringens Skala, det er Landstingets Skala. Jeg tror det ikke, det vilde i hvert Tilfælde forbavse mig, om jeg skulde opleve noget saadant fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem sagde, at hans Ministerium havde haft saa uhyre ringe Magt, og deri kan han ganske have Ret, men naar det ærede Medlem vil fremstille det saaledes, som om han egentlig nærmest havde fulgt det nuværende Regeringsparti i denne Sag, fordi han ikke kunde gøre Regning paa Støtte fra dette Parti, kan jeg dog ikke være ganske enig med ham deri. Jeg skal citere en Udtalelse fra vor daværende Ordfører i denne Sag, den nuværende højtærede Konseilspræsident, som tydeligt viser, hvorledes vi netop stillede os til dette, at det ikke var vort Kælebarn, om jeg saa maa sige, den Skala, det ærede Medlem førte ned fra Landstinget og anbefalede os at vedtage. Den nuværende Konseilspræsident sluttede som Ordfører for de 3 samvirkende Venstregrupper sin Tale saaledes: „jeg beklager, som sagt, at Resultatet af den Forhandling, som er ført med det andet Ting, har ført til det Resultat, som her foreligger. Men da den højtærede Minister, som er radikal, og et Medlem af Københavns Kommunalbestyrelse, som er Socialdemokrat, finde, at vi maa nøjes med dette Resultat, ja, saa kunne vi andre jo ikke stritte imod. Det kan nemlig ikke nytte noget i dette Øjeblik,

naar de have Højre paa deres Side, og det have de jo, det have vi hørt af Højres Ordfører. Naar de Radikale og Socialdemokraterne med Flertal kunne sætte Sagen igennem, saa siger jeg: Herregud, lad dem gøre det. Men det er deres Resultat, ikke vort.” Dermed er vor Stilling til den Sag pointeret tilstrækkelig saaledes, som den var den Gang. Nu vil det ærede Medlem mene, at der i mine Udtalelser om, at man ikke maatte sammenstille Folketingets Magt under den danske Parlamentarisme med Underhusets Magt under den engelske Parlamentarisme, skulde ligge noget af en Opgivelse af Folketingets Krav om Overvægt paa Finansloven. Nej, selvfølgelig ikke det allermindste! Der laa en lille Appel til det ærede Medlem, ikke saa meget i Egenskab af Politiker som i Egenskab af Historiker — han er jo en fortræffelig Historiker. Jeg mente at kunne appellere til det ærede Medlem i den Retning, og det mener jeg endnu. Jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem som Historiker skulde være blind for, at en Parlamentarisme, der stammer fra det Herrens Aar 1901, ikke kan være slet saa stærk, ikke kan bære slet saa tunge Byrder som den engelske Parlamentarisme, der er prøvet i Aarhundreders Kampe og har holdt gennem dem alle. Det er denne, ganske simple Henvisning, som jeg tillod mig, og jeg kan slet ikke tro andet, end at det ærede Medlem som Historiker — hvad han end maatte finde hensigtsmæssigt som Politiker — vil give mig Ret deri.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) skal jeg sige, at Ændringsforslaget Nr. 18 synes jeg gaar ikke saa lidt videre end til det, det ærede Medlem vilde lægge deri.

Formanden: Ændringsforslag Nr. 18 er taget tilbage.

Finansministeren (N. Neergaard): Ja, saa skal jeg lade være at omtale det. Med Hensyn til Møbelskatten henviste det ærede Medlem til Taksatorer og Taksatricer og sagde, at de særdeles godt kunde taksere Møbler, Kunstgenstande, Smykker o. s. v. Ja, det kunne de sikkert, men desværre staar der ikke saadanne Taksatorer og Taksatricer til Ligningsmyndighedernes eller Skatteraadenes Raadighed ude i Landet som her i København, hvor der er saa mange Auktioner over Møbler, Malerier, Kunstsamlinger o. s. v. Jeg er bange for, at Skatteraadene komme til i høj Grad at gaa i Blinde i denne Sag. Det ærede Medlem foreslog, at man kunde lægge Assurancesummen